

Ve dnech, kdy asi největší pozornost folkového fanouška byla zaměřena do Divadla Za plotem v Bohnicích, kde Jupp hledal nováčky do smetánky české world music a folk and country, můj zájem byl namířen na suterén jistého karlínského rohového domku, kde jsem se sešel jak s kapelou **OldaCrz**, tak i s jejich hosty: **Tomanem a lesní pannou**.

Na trio Toman a lesní panna jsem byl obzvlášť zvědav. Pavla Tomana, Romanu Tomáškovou a Mirku Královou jsem zaznamenal v době, kdy bojovali v prvním ročníku soutěže Notování pod Vyšehradem (2004), které nakonec vyhráli. Jenže v této době jsem ještě jevil zájem převážně o pravítka, kalkulačky a později jako "civilkář" spíše o zvířátka, než o prohlubování znalostí v oblasti amatérského folku, a tak mi věru promiňte, že tohoto člena legendárního Folkotoče jsem poznal poprvé až z jejich nového CD **Na štěstí sáhnout**, s kterým jsem přišel do styku na počátku tohoto roku.

Na první náslech jsem si oblíbil některé pseudostředověké balady a byl překvapen nástrojovou pestroostí, kterou jsem u tria bez hostí nečekal. Vyrašila tak ve mně zvědavost, jak bude deska zvukově odlišná od živého vystoupení. Koncert překvapivě ukázal, že živé aranže se od nahrávky liší jen detaily, tedy pramálo. Děvčata jsou na půl divošky, které dravě nabízí svým zpěvem i mimikou obsah písní. Laskají melodie a celé to pálí do diváků jako z kulometu. Tu občas zabrouzdají zrakem na Tomana, který jim pohled nenápadně oplatí a hraje se dál. V tvorbě převažuje originalita a osobitost, i když píseň *Tajemství* by se lehce dala zařadit do škatulky "Průměr", byla pro mne hlavně aranžersky nezajímavá. Naopak Martin s Haničkou patří k těm, které jsou svou melodií i textem naprosto samonosné a dají se krásně hrát i bez dalších doprovodných nástrojů (to jsem si na vlastní struny ověřil). Aranže nepůsobí dojmem strohosti, ba naopak. Jsou bohaté na různé vyhrávky, které samy o sobě

OldaCrz

foto: Lukáš Vořech Pokorný ©

nepůsobí nijak složitě, dohromady však působí celistvě. Co se námětů týče, překvapen jsem byl písní *Metronom*, kde se Tomani, coby velmi mladí lidé, vyjadřují k ideálnímu manželství, které trvá až do stáří.

Troufám si psát, že Tomani jsou zralá mladá kapela, která nabízí neotřelý hudební zážitek. Jejich tvorba je sice napůl klasický folk, byť, jak bylo výše psáno, originálně podaný, a napůl styl středověké balady. Tyto dva směry se mezi sebou sice trochu třísťí, ale celkově si myslím, že je to jen detail, který souvisí s potřebou autorů vyjadřovat se k různým problémům současnosti i minulosti.

Po přestávce si přišli zahrát hostitelé. Kapela **OldaCrz** vznikla v roce 1995 na základě setkání dvou pekařů Ondry Militkého (dnes kapela Nezebed) a Jiřího Šmejkal, kteří spolu ponejprve založili duo Beznázvu. V současné době kapelu tvoří Jirka Šmejkal - šestistrunná kytara, zpěv (texty k písním), Tomáš Bystřický - šestistrunná sólová kytara, Sabina Vališová - zpěv, perkuse a Markéta Surgová - kontrabas, zpěv. Na svém kontě mají desku z roku 2003 vydanou samonákladem s názvem

...jedna z

možností...

K

apela se nesnaží o překotně složité aranže. Jejich podání je prostě založeno na vstřícné jednoduchosti dvoukytarového rytmického hraní a zajímavých pěveckých nápadů. Asi nejvíce mne zaujali právě zpěvem Sabiny Vališové, k čemuž jsem se vyznal již před nedávnem v jednom z mých předchozích článků. S odstupem času vidím před sebou dívčinu s trochu zasněným a naivním hláskem, která písním přidává obrovskou dávku pohody a nezáleží jestli má zrovna sólo, jako v písni

Skromnost

, nebo zpívá jen vícehlas. Když už jsem na ně narazil, tak musím poukázat na píseň

Vrána

, která si v sobě nese velkou dávku optimismu, což právě dělají barevné popěvky na pozadí jinak vcelku obyčejného textu.

Ty poslouchám s úsměvem na tváři. Ač nacházím docela zásadní básnické chyby (např. v písni *Monika z muzea...* se objeví slovo "zámek" dvakrát za sebou a nezní to ani trochu pěkně), tak se jimi velmi jednoduchou formou snaží kapela filosoficky vyjádřit. Stačí si přečíst třeba text *Rány Boží*

. Myšlenka není zahalena do žádných složitých oblaků metafor. Prostě jen naprosto otevřeně soucítí s člověkem, který se rozhodl něco ve svém životě hledat a že jde hlavně o to hledání, protože "

a když nenajde - tak to zkusí, alespoň zkusí

."

V jiných textech myšlenky spadly trochu do dětské poetiky, třeba v *Korálích*. Jenže zase je tu hlubší filosofický vhled o hledání, který je prezentován slokou, jež by malé dítě nepochopilo a naproti tomu kontrastně stojí veselý refrén, který jako by zlehčoval vážnost sloky. A i filosofie se musí brát s humorem. Právě proto si zrovna tuhle píseň rád poslechnu znovu.

Olda pozval Tomana

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Středa, 17 Květen 2006 04:00

Celkově mi OldaCrz přijdou trochu svázaní a jejich výstup nepůsobí tak sebejistě, jak by se mohl u kapely, která hraje již přes 10 let, očekávat. Moc tomu nepřidali i perličkami ze světa, které samy o sobě byly jistě zajímavé, ale jejich přednes nebyl vůbec vtipný, a tak informace o muži, který tráví svůj život na stromě, kde truceje, mne spíš nudila, než pobavila. To radši jen hrajte, prosím.

Závěrem musím říct, že kontrast mezi Tomaný a kapelou Oldacrz byl jasně patrný. První předvedli profesně perfektní práci. Druzí sice ještě nezvládli odehrát koncert v naprosté pohodě, však ta lehká naivita v jejich projevu byla pro mne hodně lákavá. Kdybych měl vyjádřit, co jsem ten večer cítil, tak bych komentoval, že to bylo někde mezi "au, tohle slůvko, melodie, aranž, je fakt trochu mimo" a "jo, teď to má šmrnc" a nezáleží na tom, jestli bych psal o Tomanech nebo o Oldovi.